

АТОМНИК України

№9 (1108) 23 червня 2022 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ

ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

ОСВІТНІЙ ПРОЄКТ — ЗА ОБ'ЄДНАННЯ СПІЛЬНИМИ ІДЕЯМИ ТА ЦІННОСТЯМИ

Колегіум Атомпрофспілки змінює формат

Попри війну профспілка має зберігати ефективність своєї роботи, а для цього доводиться вносити корективи у підходи відповідно до обставин і потреб спілчан. Освітній профспілковий проєкт «Колегіум Атомпрофспілки» також змінює формат. Як розвиватиметься цей профспілковий напрям, розповідає пресекретар Атомпрофспілки, голова Організації молоді Атомпрофспілки Павло Олещук.

— Отже, освітній проєкт «Колегіум Атомпрофспілки» продовжить своє життя?

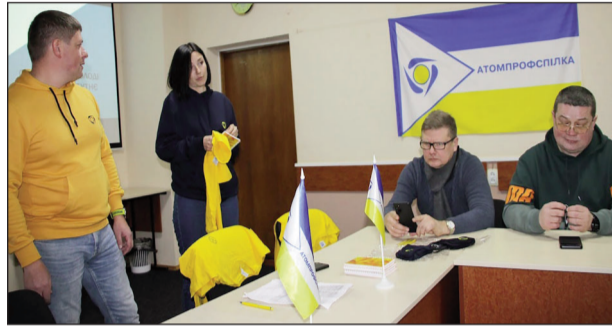
— З такою ініціативою виступив Центральний комітет Атомпрофспілки. Коли ми запропонували Володимирі Ковальчуку, з яким ми довго і плідно співпрацювали до повномасштабного вторгнення РФ, юристу і чудовому лектору Чернігівського навчального центру профспілок, на базі якого ми переважно проводили наші профспілкові навчання, він радісно відгукнувся. Й одразу почали обмірковувати з ним програму майбутнього онлайн-заходу, бо вживу аудиторію зібрати в умовах війни, на жаль, не є можливим.

Володимир запропонували бути не лише лектором, а й координатором заходу, адже він, як і Віталій Копис, який нині захищає Україну у лавах ЗСУ, були «кращими профспілковими лекторами» — таке звання вони отримали від ФПУ, мали великий досвід роботи з групами і чималі навички організації як офлайн-, так і онлайн-навчання. До речі, хлопці є членами Атомпрофспілки, свого часу вони створили первинну профспілкову організацію у Навчально-методичному центрі Федерації профспілкових організацій Чернігівської області, який був базовим у системі профспілкового навчання. На жаль, через російське вторгнення в Україну ми цей навчальний профспілковий заклад втратили. А це був класний профспілковий бренд...

— Символічно, що Атомпрофспілка відкривала свій освітній проєкт «Колегіум» саме у Чернігові, де є теж Колегіум, одна з найстаріших середніх шкіл в Україні. З чого Атомпрофспілка починала своє навчання?

— Перший захід освітнього профспілкового проєкту

«Колегіум Атомпрофспілки» стартував у Чернігові 12-14 квітня 2019 року. Семінар мав назву: «Розвиток компетенцій молодих профспілкових лідерів та базові цінності

На світлинах із архіву «Атомника України» — наші спілчани на двох освітніх проєктах Колегіуму Атомпрофспілки, які відбулися перед повномасштабним вторгненням РФ в Україну. Грудень 2021 року та січень 2022 року

профспілки». Потім були навчання з медіаграмотності для відповідальних за інформальну роботу представників молодіжних організацій профспілки, декілька заходів було присвячено гендерній політиці в енергетиці тощо. Колегіум виявився найефективнішою формою профспілкового навчання.

Йдеться не лише про практичні навички набуття лідерських якостей, обмін корисним професійним досвідом, про вказівки для підвищення ефективності профспілкової роботи, просто безпосередній знайомство. Проєкт Атомпрофспілки дав змогу молоді підприємств атомно-промислового комплексу відчути себе ОДНІЄЮ СПІЛЬНОЮ, об'єднаною спільними ідеями та цінностями. Тому необхідно відновити таке навчання.

— Передбачається зміна формату навчання. Як саме зміни відбудуться?

— Якщо раніше ми надавали перевагу виключно

безпосереднім зустрічам, «живому» спілкуванню, зараз через війну такі заходи провести неможливо. Вирішено проводити навчання в режимі онлайн. Відповідно, якщо раніше ми збирали учасників, і навчальні цикли — це були декілька безперервних днів навчання, онлайн-освіта вимагає інших підходів. Ми плануємо, що навчання буде «більш розтягнуте» у часі, лекції відбуватимуться раз на тиждень, наприклад, щовівторка, і триватимуть усього півтори-дві години. Як засвідчує досвід, більш тривалі онлайн-сесії недоцільні. Одну лекцію буде присвячено одній темі. Таким чином, за місяць учасники прослухають чотири тематичні лекції, закріплять їх у групах на практичних заняттях.

— Які теми передбачається висвітлювати?

— Темі визначають організатори за попереднім узгодженням на рівні Центрального комітету Атомпрофспілки. Але, напевне, з

цих чотирьох підкурсів, які входять до цілого курсу навчання, два буде присвячено змінам у законодавстві під час воєнного стану. Будемо говорити про захист працівників, про відпустки, призупинення трудових договорів тощо. Другу частину навчання буде присвячено психологічним аспектам. Психолог Ірина Глушко працюватиме з аудиторією, аби показати, якою важливою під час війни є національна єдність. Зараз люди подекуди замикаються у собі, на своєму страху, болю і проблемах.

Буде порушена також тема волонтерства. Як не перегоріти на цьому шляху і залишатися бути корисними. З початком війни активісти Атомпрофспілки у більшості своїй стали волонтерами. Сьогодні усі профкоми займаються волонтерською допомогою. Але коли це триває вже упродовж місяців, можна емоційно вигоріти.

(Закінчення на 2-й стор.)

НАБЛИЖАЄМО ПЕРЕМОГУ РАЗОМ

Допомога Атомпрофспілки для тих, хто боронить Україну

Атомпрофспілка продовжує надавати волонтерську допомогу захисникам України. До цієї благородної місії вона долучилася ще з початку проведення антитерористичної операції на сході країни, створивши свою волонтерську групу. І з початку повномасштабного вторгнення Росії продовжує активно підтримувати тих, хто боронить Україну.

Цього разу було закуплено те найнеобхідніше, про що просили бійці з фронту. Зокрема, сонячну електростанцію малої потужності (мобільність в умовах війни надзвичайно важлива), генератор, насоси та комплектуючі, шланги тощо. Усе для того, щоб нашим бійцям полегшити побут, щоб мати електроенергію навіть у тих місцях, де вона відсутня.

Війни висловлюють щирю вдячність керівництву Атомпрофспілки, зокрема, її очільникам Валерію Матову та Олексію Личу, за допомогу у придбанні такого обладнання: монокуляр Night Vision NV 535 (прилад нічного бачення); сонячна електростанція для зарядки телефонів 50W; генератор інверторний FOGO F2001IS з моторною оливою та мережевим фільтром; трос буксирувальний сталевий; насос вібраційний «rudes» та багато іншого.

Усе це передадуть безпосередньо військовим захисникам України Павло Прудніков (заступник Голови Атомпрофспілки) з позивним «Атом» та Іван Татауров з позивним «Дядя Ваня».

16 червня вони завітали до офісу Атомпрофспілки і також передали своєрідні «подарунки», трофеї з передової — фрагменти бойової частини ракети РСЗО «Смерч», якими «посівають» наші позиції та українські міста і села.

З ІНІЦІАТИВИ ОРГАНІЗАЦІЇ МОЛОДІ ПАЕС

У Южноукраїнську відбувся Турнік-мен

Раці для ЗСУ, залучення мешканців та гостей міста до занять спортом, визначення найсильнішого учасника — такою була мета перших змагань під назвою «Турнік-мен». Вони відбулися завдяки ініціативі та супроводу організації молоді первинної профспілкової організації Південноукраїнської АЕС.

Турнік-мен — це перший публічний захід новообраної ради організації молоді ППО ВП ПАЕС. Спочатку на заваді стояв ковід, потім розпочалося повномасштабне вторгнення РФ в Україну. Однак молодість і завзятість нічим не здала. Тож змагання, які спочатку планували проводити в межах енергокварту, вирішили виокремити і не схибили. До участі у них зареєструвалося 45 осіб.

«Зорієнтувалися ми оперативно. Звернулися з проханням про дозвіл на проведення змагань до військового команданта й отримали його, але з обмеженнями. На майданчику не мало бути одночасно більше 25 учасників. Аби дотриматися цієї умови, вирішили разом з турніром проводити розважальну гру Боча. Таким чином частина учасників була зайнята на іншому майданчику, і ми запобігли скупченню людей в одному місці. Крім того, наші змагання передбачають п'ять категорій. Їх ми розбили за часом, що також допомогло зменшити кількість одночасно задіяних людей», — пояснив голова організації молоді ПАЕС Євген Мітченко.

(Закінчення на 4-й стор.)

У сфері впливу Атомпрофспілки перебувають підприємства Міненерго України, Мінприроди, Мінохорони здоров'я України тощо

<http://www.atomprofspilka.info>

ОСВІТНІЙ ПРОЄКТ — ЗА ОБ'ЄДНАННЯ СПІЛЬНИМИ ІДЕЯМИ ТА ЦІННОСТЯМИ

Колегіум Атомпрофспілки змінює формат

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

На жаль, у людей є схильність применшувати значення діяльності інших: «Чого він «сидить» на роботі, а не записався до територіальної оборони?»

лоді Атомпрофспілки. Хто подасть заявку і заповнить відповідну онлайн-форму. Організатори проведуть вибір. Формуватимуться групи з 35-40 осіб.

Після «обкатки» зробимо аналогічний курс для «дорослого» активу Атомпрофспілки. А далі, якщо такий формат подобається, будемо розповсюджувати на інші цільові аудиторії профактиву, наприклад, членів цехомів.

Проте маю надію, що після Периемоги у нас буде повернуто й «живі зустрічі» — наш найулюбленіший і найефективніший профспілковий навчальний формат.

Слава Україні! Героям Слава! Лілія СОКОЛОВА

ПОЗИЦІЯ ПРОФСПІЛОК

ПОСТРАЖДАЛІ ВІД ВІЙНИ ГРОМАДЯНИ МАЮТЬ ПРАВО НА ЖИТЛО

ФПУ звернулася листом до Прем'єр-міністра України Дениса Шмигала щодо необхідності внесення змін до Порядку використання коштів, передбачених у державному бюджеті для надання пільгового довгострокового державного кредиту внутрішньо переміщеним особам, учасникам проведення антитерористичної операції (АТО) та/або учасникам проведення операції Об'єднаних сил (ООС) на придбання житла.

У листі, зокрема, зазначено, що воєнна агресія російської федерації ще більше загострила вже наявну з 2014 року проблему із забезпеченням житлом переміщених громадян. Разом із запланованим державою відновленням зруйнованого житлового фонду, вагомим та ефективним інструментом вирішення житлових проблем внутрішньо переміщених осіб є Програма пільгового кредитування внутрішньо переміщених осіб та учасників проведення антитерористичної операції (АТО) та/або учасників проведення операції Об'єднаних сил (ООС) на придбання житла, яка реалізується відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 27.11.2019 року №980.

Однак ФПУ вважає, що деякі положення Порядку використання коштів, передбачених у державному бюджеті для надання пільгового довгострокового державного кредиту потребують змін, зокрема, щодо:

— збільшення граничного віку нерухомості, на придбання якої можуть спрямовуватися кредитні кошти, та встановлення максимального віку 50 років для збудованої та 35 років для реконструйованої житлової нерухомості;

— збільшення максимального строку надання кредиту до 30 років та збільшення віку позичальника для виконання зобов'язань за кредитним договором до 65 або 70 років;

— збільшення нормативної площі житла на одинокого громадянина;

— погашення кредиту за рахунок бюджетних коштів у разі загибелі позичальника — учасника бойових дій;

— надання пільг сім'ям учасників бойових дій, які загинули, захищаючи територіальну цілісність України.

Профспілки сподіваються на підтримку своїх пропозицій та якнайшвидше прийняття відповідних змін, які допоможуть встановити соціальну справедливість, надати соціальній захист громадянам, які постраждали від війни, та забезпечити їхнє конституційне право на житло.

СПЛАТА ПРОФСПІЛКОВИХ ВНЕСКІВ ПІД ЧАС ПРОСТОЮ

Відповідно до частини першої статті 34 Кодексу законів про працю України (далі — КЗпП), простій — це зупинення роботи, викликане відсутністю організаційних або технічних умов, необхідних для виконання роботи, невідворотною силою або іншими обставинами.

Згідно з частиною першою статті 113 КЗпП, час простою в тому числі на період оголошення карантину, встановленого Кабінетом Міністрів України, оплачується з розрахунку не нижче від двох третин тарифної ставки встановленого працівникові розряду (окладу).

Зауважимо, що відповідно до частини четвертої статті 113 КЗпП, час простою з вини працівника не оплачується.

Отже, працівник під час простою залишається у трудових відносинах, роботодавець зобов'язаний нараховувати такому працівникові заробітну плату у розмірі не нижче від двох третин тарифної ставки, проводити з неї всі необхідні відрахування до бюджету і страхових фондів, а також утримувати членські профспілкові внески та перераховувати їх на рахунок профспілки.

Роботодавець не має права відмовитись утримувати або затримувати перерахування цих коштів, оскільки в нього відсутні для цього правові підстави.

У відповідності до частини 3 статті 42 Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності», за наявності письмових заяв працівників, які є членами профспілки, роботодавець зобов'язаний зарплати й перераховує на рахунок профспілки членські профспілкові внески працівників відповідно до укладеного колективного договору або окремої угоди в терміни, визначені цим договором. Роботодавець не має права затримувати перерахування цих коштів.

Волевиявлення працівника викладено у заяві про відраховування членських профспілкових внесків.

Таким чином, якщо під час простою підприємства не з вини працівника він отримує заробітну плату у розмірі не нижче від двох третин тарифної ставки, то роботодавець повинен щомісячно та безоплатно утримувати із зарплати й перераховувати на рахунок профспілки членські профспілкові внески працівників відповідно до укладеного колективного договору або окремої угоди в терміни, визначені цим договором.

За інформацією Федерації профспілок України

В УМОВАХ РОСІЙСЬКОЇ ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ

Медики зони відчуження: майже місяць на вахті в окупації

На захопленій російськими загарбниками ЧАЕС працівники Чорнобильської атомної електростанції не покидали свій пост 600 годин, підтримуючи в безпечному стані станцію. За проявлену мужність і незламність персонал було відзначено державними нагородами.

Проте ми ще довго відкриватимемо нову інформацію «звичайних героїв» про ті трагічні події, бо в них залишилося ще багато «білих плям». Так, мало що відомо про працівників нашого медичного закладу ДЗ «ЦСМДЗ МОЗ України» (держаний заклад «Центр спеціалізованої медичної допомоги зони відчуження Міністерства охорони здоров'я України»), які, незважаючи на небезпеку, ризикуючи власним життям, продовжували виконувати свої професійні обов'язки, надаючи медичну допомогу на окупованій території тим, хто цього потребував.

Прохання про життя і роботу в окупації наша розмова з Володимиром ВДОВИЧЕНКОМ, керівником медичного закладу.

— Володимире Григоровичу, дозвольте передусім привітати Вас особисто та колектив працівників медичного закладу з професійним святом, Днем медичного працівника, побажати міцного здоров'я, всьляких гараздів у житті. І розкажіть про початок повномасштабного російського вторгнення.

— Дякую за поздоровлення. Почалося це, пам'ятаю, так: о п'ятій годині ранку 24 лютого 2022 року Чорнобиль почав істерично, безсистемно, сплантеливо рухатися. Телефонували працівники, друзі, рідні. Був розпач, хаос, усі хотіли якнайшвидше вийти із зони відчуження. Проїшла інформація, що поліція покинула Чорнобиль та усі КПП, і що шлагбауми відкриті. Чернігівський та славутицький напрямки закрили — питання транспортування працівників через Білорусь було відкритим. Автобуси відходили в напрямку Києва.

Треба сказати, що за тиждень до початку російського вторгнення на нараді директорів питання повної евакуації розглядалося, але суто теоретично і поверхнево. Тому коли все сталося, практично весь персонал просто було вивезено за територію зони відчуження. Вся документація, техніка, устаткування лишилися на місцях без охорони.

У нашому медичному закладі транспорту немає зовсім, тож питання про вивезення документації не стояло. На світанку було закрито чернігівський та славутицький напрямки, рекомендували добиратися через Київ. Операційний черговий ЧАЕС заборонив відходити електропотягам зі Славутича до станції «Семіходи». На ЧАЕС також збиралися евакуйовувати персонал автотранспортом через Київ. У заручниках обставин на пункті охорони здоров'я «АПК-1» ЧАЕС ДЗ «ЦСМДЗВ МОЗ України» залишилися три наші медичні працівники нічної зміни, які так і продовжили свою вахту з 22.00 23.02.2022 по 20.03.2022 року. Це фельдшери МИХАЙЛЕНКО Людмила Василівна, ХАРЧЕНКО Віталій Володимирович та молодша медична сестра СКІРТА Катерина Володимирівна. Шіра їм подяка за самовіддану працю під дулами автоматів загарбників. За таких обставин і я однозначно не хотів їхати з Чорнобіля.

— А що для Вас є Чорнобиль?

— За всі роки в зоні відчуження, а я працюю тут з 1994 року, Чорнобиль для мене став рідним містом. Тут своя атмосфера та чистота. Багато приємних і чудових людей — професіоналів, які стали друзями. Чорнобиль був і є для мене школою життєвого досвіду. Це краща частина мого свідомого життя. У стінах цього закладу я сформувався як фахівець, як особистість. Я не міг усю просто кинути. До того ж я колишній військовий моряк, дійсний військову термінову службу проходив на Чорноморському флоті в Севастополі. А капітан корабля покидає судно останнім...

— Як розвивалися далі події? Що робили працівники закладу?

— Зорганізувалася група, налаштована лишитися в Чорнобилі. Водночас не вкладалося в голову те, що відбувалося. Цього ми не могли уявити і в найстрашнішій своїй фантазії. Хотілося думати, що це якимсь непорозуміння, прикра помилка і вона буде обов'язково виправлена. Усі сподівалися на те, що між державами дуже швидко буде прийнято якесь рішення, що зупинить цей жах. Перші кілька днів — це був суцільний шок та розпач від навали військової техніки та постійного гулу колон, авіації і ракет навколо Чорнобіля. Ми бачили безперервні колони техніки та загарбників, які транзитом, і вдень, і вночі, проходили освітленими вулицями нашого міста. Нам постійно телефонували, запитували про ситуацію. Ми фотографували та розсилали це як доказ, що навала триває безперестанно вже кілька днів, бо всі надіялися на якнайшвидше припинення цього жаху.

На своїх постах залишилися через обставини лікар-терапевт Галина Лятусова. Вона, як і я, naïвно сподівалася, що керівники держав порозуміються і зупинять військове протистояння. Людмила Шаталова — лікар-хірург категорично була проти кидати свої речі та гуртожиток загарбникам. Вона захистила наш під'їзд у гуртожитку медиків по вулиці Кірова, 38а до останнього. Ганна Вишневецька — лікар-стоматолог, вона, як і молодшого медичні сестри Тетяна Власюк та Тетяна Невгад, «приросли» до чорнобильської землі — давним-давно заселилися в покинуті приватні будинки, які стали їм рідними домиками. Медичні сестри Валентина Шираї, старша Єлизавета Чуб та молодша Тамара Поклад так і не дочекалися спочатку електропотяга до Славутича, а потім, після вивідання в повітря моста через річку Вуж, автобуса до Славутича чи Чернігова. Десятою в нашій команді медсанчастини була наша хороша знайома та друг Клавдія Омельченко з Чернігова, котра прихистила нас п'ятьох у приватному будинку неподалік нашого закладу.

У перші дні окупації, доки відбувалося постачання електроенергії, у закладі лікарі надавали допомогу тим, хто її потребував. Щодо цього найбільш затребуваним медиком була лікар-стоматолог Вишневецька Г.Г. Вона допомагала стоматологічним хворим навіть після відключення електроенергії, доки був в укладці стерильний інструмент. Переважно медики надавали допомогу хворим удома. До них приходили як хірург Людмила Шаталова Л.М., так і терапевт Галина Лятусова.

З ініціатииви медичних сестер Єлизавети Чуб, Валентини Шираї і Тамари Поклад ми зібрали всю важливу офіційну медичну документацію, трудові книжки та особові справи працівників, системні блоки комп'ютерів з важливою інформацією, деяке устаткування та медичну апаратуру і заховаали все це в надійних місцях.

Ганна Вишневецька займалася гуманітарною місією — видавала медикаменти, згідно з призначеннями, жителям та працівникам зони, які перебували в Чорнобилі.

— Що Вам особливо запам'яталося з тих подій?

— Як я вже казав, нам вдалося винести із закладу та привихвати частково апаратуру. Коли загарбники вдерлися до приміщення, я там залишався один. Співробітників відправив у безпечне місце за межами медичного центру. Просив їх не вивихати двері, адже в мене були ключі від усіх приміщень. Просив також не чіпати медичне обладнання. Проте ці прохання їх не зупинили. Частина медичного устаткування, апаратури та приладів орковандалами були виведені з ладу. Наполегливо шукали спиртні напої та цукерки на закуску. Не передати це відчуття, коли ти перебуваєш під дулом автомата і тебе можуть вбити. Я тоді їм сказав: «Якщо Бог вирішив, що сьогодні настав мій час, то ви мене вб'єте». Слава Господу, залишили в живих.

В останній тиждень окупації зони відчуження сталося те, що моїх колег просто шокувало. Рашисти, як «гопники» та «бариги», почали втікати з нашої землі з награбованим. Везли «здобуток» на танках, БТРах, БМПшхках, віджатах машинах, тракторних причепах тощо. Із смт Іванків сімох заарештованих і затриманих потрібно було переправити до Білорусі і далі до Росії. Вони десь майже тиждень сиділи в ямі в Іванкові й чекали своєї участі. Але рашисти донесли їх тільки до пожежної частини в Чорнобилі і викинули з машини, а машину завантажили награбованим і поїхали в напрямку Білорусі. Відпущені арештанти розбіглися врізнобіч. Двоє з них потрапили до нашого сусіда Сергія Лапіги. Він їх прихистив, обігрів, нагодував, надав необхідну допомогу. Я знав про це, але інформацію не розголошував з погляду безпеки та спокою («менше знають — краще сплять»). Про це частково дізналися сусіди. Вони не знали конкретно, що то за люди, і почали вигадувати «картинку» про буцімто поранених українських бійців, яких переховує Сергій.

На той час орки були злі та нервувалися. Вони розуміли, що все йде не за їхнім планом, остерігалися диверсантів та українського десанту. Вони нишпорили патрулем по Чорнобилі та перевіряли кожного, кого зустрічали на вулиці, відбирали телефони, перевіряючи записи про перелиську та спілкування. Сусіди Сергія побоювалися, якщо якимось чином рашисти дізнаються про цей факт, перестреляють усіх у цьому куточку Чорнобіля. Гості у Сергія затрималися не надовго. Сергій, ризикуючи, відвіз їх своєю машиною на поділ у Чорнобиль до Віктора Іванова, в будинку якого вже зібралися інші відпущені арештанти. Ними опікувався Леонід Струк. Вони благополучно перечекали до деокупації зони відчуження разом із водієм, у якого рашисти відібрали автобус у Чорнобилі, щирим евакуував біженців з дітьми із зони бойових дій до Білорусі і повертався назад в Україну.

Подібна історія сталася іще з одним «щасливчиком долі», якого орки викинули на вулиці Кірова, 52 біля адмінбудівлі ДСП ЦППРВ, де він заховався і провів приблизно тиждень, переховуючись там і харчуючись залишками продуктів, що залишилися по кабінетах після господарювання в них мародерів. Він перебував там і не знав, що рашисти вже покинули зону. Його виявили працівники дільниці ДСП ЦППРВ, коли приїшли оглянути та ремонтувати розморожену систему тепло- та водопостачання.

Геннадій МИХАЙЛЮК, провідний експерт Чорнобильської ООП (Закінчення у наступному номері)

АТОМНИЙ СПОРТ

ІСТОРІЯ ЦЕНТРАЛЬНОГО ФІЗКУЛЬТУРНО-СПОРТИВНОГО КЛУБУ «АТОМ УКРАЇНИ»

(Продовження. Початок у №8)

Наші роботодавці та керівники Атомпрофспілки добре розуміють соціальну значимість фізкультурно-спортивної роботи і усвідомлюють, що пріоритетним напрямом у діяльності фізкультурних організацій залишається реалізація державної політики у сфері зміцнення здоров'я працівників та членів їхніх сімей, а це — організація груп здоров'я, плавання, клубів за інтересами, проведення різноманітних спортивних та оздоровчих заходів, спартакіад, турнірів. Тут Товариство пішло шляхом відродження тих форм роботи, що виправдали себе в минулому, та впровадження нових. Важко уявити атомника, який би у своєму житті жодного разу не відвідав плавальний басейн або спортивну залу, не взяв участь у змаганнях, неважливо ким — як учасник, організатор, тренер, суддя, гравець або вболівальник.

У наших фізкультурних організаціях культивується понад сорок видів спорту, якими займається понад п'ять тисяч осіб, понад шість тисяч відвідують групи здоров'я, плавання, фітнесу, аеробіки, клуби за інтересами.

Судячи з документів, газет і журналів, протоколів змагань, зі спогадів колишніх працівників, ветеранів та активістів, можна сміливо констатувати, що фізкультурна організація Атомпрофспілки за тридцятиріччя свого існування провела значну роботу з розвитку фізичної культури і спорту серед працівників галузі та членів їхніх сімей і зробила гідний внесок у розвиток українського спорту.

На сторінках «Атомника України» ми згадаємо події тридцятирічної історії організації: запеклі спартакіадні баталії; перемоги наших спортивних зірок і аматорів на світових, європейських і всеукраїнських змаганнях; тренерів, які виводили в майстри наших чемпіонів; фізкультурних організаторів, які у вільний від роботи час організовують і проводять спортивну роботу в трудових колективах; ветеранів спорту, на яких рівняється молодь, та багато інших фактів зі спортивного життя колективів фізкультури атомників.

1992 рік

Першим головою спортивного товариства атомників на Установчій конференції у Кам'янському було обрано досвідченого фахівця — Шапошника В.І., який до цього понад сорок років очолював Спортивний клуб «Ювілейний» Східної об'єднаної організації профспілки ДП «СхідЗК». Виріс Віктор Іванович у багатодітній шахтарській сім'ї. Тільки семирічний хлопчикско збирався до школи, як спалахнула війна. Добре запам'ятав нальоти ворожої авіації, поліцейські облави, постійний голод. Ще будучи дитиною, вже відчував себе цілком дорослою людиною: допомагав мамі по господарству, збирав з однолітками колоски, добре запам'ятав і голодний сорок сьомий. У неповні шістьнадцять років пішов на «робочі хліба». Працював помічником топографа, пробовідбірником, оператором геологічної партії, яка вела розвідку уранового родовища на Жовтій Річці.

У вільний час любив грати у футбол, плавати, з ранку — обов'язкова гімнастична зарядка. Коли став старшим, почав відвідувати спортивний зал, де тренувалися дорослі штангісти та борці. Активного юного спортсмена помітили працівники профспілкового комітету шахти і відрадили до Ленінграда, на курси фізкультурних організаторів. А коли у березні 1957 року на комбінаті було створено колектив фізкультури, 22-річного Віктора Шапошника обрали головою колективу фізкультури СхідЗК. Пропрацював він на цій посаді понад сорок років. Важко було спочатку, знову довелося сісти за парту — закінчив технікум, потім

інститут. З роками вдалося згуртувати на комбінаті міцний спортивний колектив. У всіх підрозділах підприємства було створено колективи фізкультури, збудовано стадіон, Палац спорту, плавальний басейн, десятки спортивних майданчиків, відкрито дитячо-юнацьку спортивну школу. Команди та спортсмени підприємства неодноразово перемагали на міжнародних та всесоюзних змаганнях, а колектив майстрів футболу «Авангард» двічі виборював звання чемпіона України. Після утворення Атомпрофспілки Віктор Шапошник одним з перших вийшов з пропозицією створити спортивне товариство атомників України й увійшов до складу ініціативної робочої групи. Він — депутат Жовтводської міської ради. Має авторитет і повагу серед мешканців міста та колег.

Заради справедливості, треба зазначити, що нове спортивне товариство починало свою діяльність не на голому місці. Більшість колективів, які увійшли до його складу, вже мали хорошу спортивну базу, введену ще під час будівництва атомних об'єктів, та кваліфіковані тренерські кадри. Більшість з них входили до складу союзного спортивного товариства Мінсередмашу, із загадковою аббревіатурою ЦС ФіС, або Міністерства енергетики. Брало участь у міжвідомчих, всесоюзних та республіканських змаганнях. Працювали дитячо-юнацькі спортивні школи та секції. А головне — зберегли спортивне господарство, не віддали його на відкуп комерційним структурам. У ті часи — це 5 стадіонів, 8 басейнів, 21 спортивний зал, 19 оздоровчих центрів, 13 футбольних полів, 3 стрілецьких тири, кінноспортивна база, яхтклуб.

Більшість спортивних об'єктів вдалося зберегти, і всі вони перебувають у відмінному технічному й санітарному стані, вчасно ремонтуються і

побратими Козлоді і провели зі своїми колегами атомниками змагання з легкої атлетики і футзалу.

Перші перемоги. Футзальна команда «Авангард» (СООП, м. Жовті Води) виборола бронзові нагороди першої України серед колективів першої групи та отримала право грати у першому чемпіонаті України серед команд Вищої ліги. Футбольна команда «Олімпія ФК АЕС», з Южноукраїнська, стала четвертою в першості України серед КФК та виборола Кубок Миколаївської області.

Саме з 1992 року бере свій початок історія жіночої баскетбольної команди «Олімп-НАЕК». Тоді до Южноукраїнська, із сусіднього Вознесенська, переїхав тренер Єфремов О.С. разом зі своїми юними вихованками. Для дівчаток та їхніх батьків це був дуже сміливий крок у житті, адже на той час вихованкам виповнилося по 13-14 років. Проживали в «Бранденбургах», навчалися в СШ 2, в

працюють із повним навантаженням. Спортивна база галузі за тридцять років поповнилася десятками нових, сучасних споруд, про які ми ще згадаємо у нашому історичному хронологічному огляді.

НОВІ СПОРТИВНІ СПОРУДИ

Уже в перший рік існування товариства фізкультурники отримали нові спортивні споруди. На Запорізькій АЕС було введено в експлуатацію спортивний комплекс (перший директор комплексу — Луцьов А.Д.). На Южно-Українській АЕС (генеральний директор — Фукс В.П.) організовано Комбінат культурно-спортивних споруд «Олімп», до складу якого увійшли стадіон, Будинок спорту, Палац культури «Енергетик». Інформаційно-культурний центр «Імппульс». Директором підрозділу було призначено майстра спорту Степанцова О.І.

Починається налагодження міжнародних спортивних зв'язків. «Вікно у Європу» першими відкрили енергодарці. Спочатку вони невеличкими командами виїжджали до Польщі, де брали участь у змаганнях з футзалу, шахів, настільного тенісу. А згодом побували в болгарському містечку-

спортивному класі. Важко було без батьків, нерідко ночами плакали — так хотілося додому. На базі спортивного комплексу АЕС ім було створено всі умови для розвитку та вдосконалення майстерності. Ініціатором створення команди був перший генеральний директор ЮУАЕС Фукс В.П. Уже в рік свого заснування юні баскетболісти отримали й перші нагороди — золоті медалі чемпіонату України серед дівчат.

Сімнадцять сезонів южноукраїнські спортсменки, під емблемою БК «Олімп-НАЕК», представляли у баскетбольних турнірах України та Європи державне підприємство «Національна атомна енергогенеруюча компанія «Енергоатом» (президент компанії Недашковський Ю.О., голова ППО Лич О.В.). Президентом клубу був генеральний директор АЕС — Білік Б.І. Двічі южноукраїнські дівчата перемагали в турнірах команд першої ліги, першими в історії вітчизняного баскетболу колектив з невеличкого провінційного міста піднявся на п'єдестал пошани чемпіонату України — срібні медалі. У складі національних та молодіжних команд на

чемпіонатах світу та Європи в різні роки грали вихованки клубу — В. Пазюк, О. Солонарь, А. Развезева, М. Кірськова, І. Липосавицька, О. Кравченко та інші.

НЕТИШИН — СТОЛИЦЯ УКРАЇНСЬКОЇ ШАБЛІ

1992 рік став історичним і в історії нетишинського спорту. У фехтувальному світі місто атомників називають не інакше як столицю української шаблі, а натхненником її успіхів вважають тренера Штурбабіна В.В. У дитинстві Валерій Вікторович захоплювався багатьма видами спорту — боксом, плаванням, легкою атлетикою, але згодом зупинився на фехтуванні. Закінчив Бакинський інститут фізкультури, виконав норматив майстра спорту і почав працювати дитячим тренером. Біда підкралася зненацька. Штурбабіна — багатодітна сім'я біженців з Баку. У лютому 1988 року в Сумгаїті на етнічному підґрунті розгорілася міжнаціональна різниця між азербайджанцями та вірменами — вбивства, грабежі, підпали, насилля. Валерія, разом з дружиною Ольгою, яка за національністю вірменка, та трьома малолітніми дітьми в останню мить посадили в один з військових транспортних літаків і вивезли до України, це й урятувало ім життя.

Поневіряння молодшої сім'ї розпочалося, коли потрапили до Росії. Рік блукав у пошуках роботи. І хоча в тренерах була потреба в багатьох містах, ніде не брали на роботу, коли дізнавалися, що у сім'ї троє дітей. Доля закинула їх на Хмельниччину, де з житлом допомогли далекі родичі, а з роботою — у Нетішині. У місцевому спорткомплексі майже рік досить успішно Валерій працював тренером з плавання. Одного разу запропонував керівництву відкрити відділення фехтування. Ідею сприйняли скептично. На щастя, вчителю словесності у місцевій школі працювала

майстер спорту з фехтування Олена Недашковська, дружина гендиректора АЕС, і їй вдалося переконати чоловіка втілити цю ідею в життя. Восени 1992 року відділення фехтування у Нетішинській спортивній школі було відкрито. О. Недашковська разом з В. Штурбабіном по сумісництву кілька років пропрацювала тренером і зробила вагомий внесок у виховання майбутніх зірок нетишинського фехтування, а її донька Дар'я через чотири роки стане міжнародним майстром та першою учасницею Олімпійських ігор серед нетишинців.

Перші тренування юних фехтувальників, а здебільшого це були діти 9-10 років, проводились у шкільному спортзалі, після закінчення уроків. Згодом надали невеличкий зал у підтрибунному приміщенні стадіону. На змагання малечі доводилося їздити за кошти батьків, на перекидання. Особливого оптимізму на майбутнє секції мало хто плекав. Але Валерій Вікторович виявився людиною з характером і вже через два роки в таких спартанських умовах кільком його вихованцям, серед яких були і його сини, Вадим та Олег, вдалося стати майстрами спорту і засвітитися на юнацькій першості країни. В ті часи нетишинців тренери команд-суперників за їхній юний вік ласкаво називали «дитячим садком Валерія Штурбабіна». У 2001 році на чемпіонаті світу серед юніорів Дар'я Недашковська виборола першу для школи медаль — срібну, поступившись у фіналі тільки майбутній олімпійській чемпіонці, американці М. Загуніс. Відтоді зі світових та європейських турнірів подоляни завжди поверталися додому з нагородами! До речі, Нетішин — єдиний населений пункт в Україні, де виховано п'ять заслужених майстрів спорту з фехтування.

Микола МЕРКУШЕВ (Далі буде)

З НАГОДИ РІЧНИЦІ ТА ДНЯ МЕДИЧНОГО ПРАЦІВНИКА

Сорок років піклування про здоров'я атомників

На Рівненській АЕС розроблена та діє система моніторингу за станом здоров'я працівників.

Вона передбачає комплекс профілактичних, лікувальних та реабілітаційних заходів, що здійснюються медичним персоналом медико-санітарної частини міста-супутника, відділу охорони здоров'я та санаторію-профілакторію ПАЕС. Останній цього року відзначає 40 років від початку функціонування.

У санаторії-профілакторії ПАЕС проходять медичну реабілітацію атомники. Кваліфікований штат лікарів та медсестер реалізовує комплекс лікувальних процедур за індивідуальними програмами для кожного відвідувача. Про здоров'я атомників тут дбають фізіотерапевт, терапевт, акушер-гінеколог. В арсеналі закладу сьогодні понад сто різноманітних фізіотерапевтичних апаратів.

Санаторій-профілакторій електростанції постійно вдосконалюється, поповнюється новим сучасним обладнанням та, відповідно, послугами, створюючи ком-

фортні та якісні умови для оздоровлення своїх гостей. Як зазначає головний лікар закладу, у червні поточного року тут завершено ремонт приміщень відділення водолікування. У планах придбати нову ванну для підводного душу-масажу. Серед нових послуг — пресотерапія та ударно-хвильова терапія.

Щороку послугами санаторію користуються майже 1400 осіб.

З нагоди річниці створення санаторію-профілакторію ПАЕС та Дня медичного працівника грамотами електростанції за добросовісне виконання трудових обов'язків, сумлінну багаторічну працю і високий професіоналізм нагороджено сімох працівників закладу. Також трьох працівників відзначено грамотами ППО ПАЕС та ще трьох — нагороджено відзнаками Рівненської обласної асоціації сестер медичних і Департаменту цивільного захисту та охорони здоров'я населення РОВА.

Юлія КУЛАЄВА
Фото Надії ТИМОФЕЄНКО

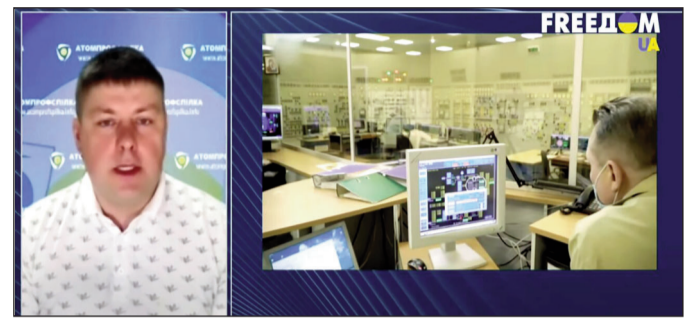
НІ — ЯДЕРНОМУ ТЕРОРИЗМУ

Російських атомників потрібно внести до списку санкцій за екскурсії на Запорізьку АЕС — Олещук

Усе світове співтовариство, зокрема і Міжнародне агентство з атомної енергії (МАГАТЕ), має чітко визначити, що ядерному тероризму немає місця ні в Україні, ні в усьому світі. Про це у прямому ефірі марафону «FreeDOM» на телеканалі UA заявив пресекретар Профспілки працівників атомної енергетики та промисловості України Павло Олещук.

«І ті туристи, які зараз приїжджають із росатома, як на мене, мають бути занесені вже до якогось санкційного списку і бути невідзнімими в жодну цивілізовану державу, для того щоб не мотивувати жодного працівника атомної станції в майбутньому відвідувати окуповані або окуповані ядерні об'єкти», — заявив Олещук.

Він також додав, що у світі ще не було випадків захоплен-

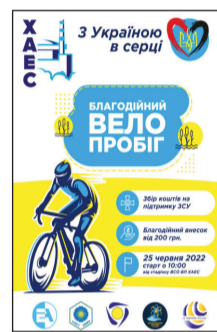

ня АЕС військовими інших країн.

«Міжнародні організації не мають протоколів, як у цих ситуаціях діяти. А самі атомники — це люди, які відповідальні, і можуть самопожертвою займатися. Вони розуміють, що не мають права просто взяти й поїхати, бо атомна станція вимагає постійної експлуатації,

контролю дозиметричного і над основними параметрами. Це безперервні процеси. Тому навіть коли людей беруть на роботу, ті проходять психофізіологічні тести на те, чи зможуть вони працювати в критичних обставинах, що вони зараз і демонструють на місцях, на атомній станції», — додав Олещук.

ДО ДНЯ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

«З Україною в серці»

Під таким гаслом на Хмельницькій АЕС проведуть благодійний велопробіг. Усі зібрані кошти передбачається направити на підтримку Збройних Сил України.

Благодійний велопробіг у Нетішині приурочать до Дня Конституції України. Під час події збиратимуть гроші для українського війська.

Як повідомила пресслужба Хмельницької атомної електростанції, «маршрут пролягатиме повз Хмельницьку АЕС, її технічну вододільну та охопить близько 30 км. Запрошуємо велосипедистів віком від 14 років. Обов'язкові атрибути учасника — шолом та гарний настрій». Спортивний захід відбудеться в суботу, 25 червня.

З ІНІЦІАТИВИ ОРГАНІЗАЦІЇ МОЛОДІ ПАЕС

У Южноукраїнську відбувся Турнік-мен

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.)

Турнік-мен — це змагання з трьох дисциплін: підтягування на турніку, віджимання на брусах та в упорі лежачи. У його проведенні допомогли южноукраїнській мальтійці, а також тренери та спортсмени ККСС «Олімп». Одні стежили за здоров'ям учасників, інші — за правильністю виконання вправ. «На виконання вправи на турніку кожному учаснику дається одна хвилинка. Потім — 30 секунд відпочинку. Знову одна хвилинка для виконання вправи на брусах, перерва і віджимання від підлоги. За відведений час учасник має виконати максимальну кількість повторів у кожній дисципліні. Ці повтори підсумовуються, а також фіксується час виконання вправи. Перемагає той, хто виконає найбільшу кількість у загальному заліку», — розповів про умови змагань заступник голови організації молоді Михайло Колесник.

Проводячи перший Турнік-мен, молодіжна спілка Південноукраїнської АЕС жодних обмежень не вводила: ні за віком, ні за статтю, ні за місцем роботи. Наймолодшому учаснику було 9 років, найстаршому — 59. Турнір відбувався у

п'яти категоріях: до 16 років, від 17 до 30, від 31 до 40 та 41+. Ще одна група — дівчача. У ній свої навички демонстрували п'ятеро учасниць.

Спілкуючись зі спортсменами, ми почули лише схвальні відгуки про змагання, багато було побажань щодо проведення їх на регулярній основі. «Я вважаю, що в нашому місті такі змагання необхідні. Це один із найпопулярніших видів спорту, який допомагає розвиватися фізично і підтягує молодь. Завдяки таким заняттям молоде покоління буде здоровішим», — каже учасник турніру, працівник ПАЕС Ілля Арокін. «Це такий вид спорту, чи навіть фізкультури, що не потребує якихось вкладень чи дороговартісного обладнання. Тут мають бути руки, ноги, турнік, підлога, тому такий вид фізкультури дуже поширений серед сучасників. Для участі у змаганнях не потрібно ходити до спортзалу, займатися пауерліфтингом чи якимись силовими видами спорту. Люди можуть просто прийти на майданчик і займатися вправами. Ці заняття набувають дедалі більшої популярності», — додає ще один учасник змагань і працівник ПАЕС Віктор Рибін.

Зважаючи на такий інтерес, організатори замислюються про те, щоб зробити турнір традиційним. За словами Євгена Мітченка, змагання з перетягування каната, що нині є одним із найпопулярніших видів Спартакіади Південноукраїнської об'єднаної організації профспілок, колись також були започатковані саме молодіжною організацією.

Щодо мети змагань, а саме коштів на придбання рації для ЗСУ, то вже відомо, що під час турніру вдалося зібрати понад п'ять тисяч гривень.

А місця розподілилися так: у категорії до 16 років перше місце посів Дмитро Брагар, друге — Артем Левицький, третє — Захар Нужин; у категорії від 17 до 30 років перше місце в Олександра Роми, друге — у Валентина Мартиненка, третє — в Едуарда Глухова; у категорії від 31 до 40 років перше місце у Дмитра Грицина, друге — у Михайла Колесника, третє

— у Антона Константинова; у категорії від 41 року перше, друге та третє місце відповідно посіли Андрій Дешко, Сергій Ткаченко, Олександр Брагар. У дівчат місця розподілилися так: перше — Олександра Пластунова, друге — Валерія Журавльова, третє — Юлія Семерікова.

Ірина ПАВЛОВА,
УІГЗ ВП ПАЕС

Завдяки зібраним під час благодійного турніру «Турнік-мен» коштам організація молоді ППО ВП ПАЕС змогла допомогти нашій армії. Так, на суму 6250 грн було придбано чотири портативні рації Motorola Talkabout T82 Extreme Quad Pack. Прилади отримали бійці 11-го окремого стрілецького батальйону в/ч А7095, що входить до складу оперативного командування «Південь».

Сподіваємося, ці рації допоможуть нашим воїнам ще краще виконувати поставлені завдання і наблизити Перемогу. Слава Україні!

Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Поштова адреса редакції: вул. Хрещатик, 22, а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»

Головний редактор
Людмила ГАП'ЮК
Телефон: (044) 205-74-20
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить щотижня
Індекс — 21766

За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована
у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»:
04073, м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 5000